Jebavy, Vaclav
Ruce

OTOKAR BŘEZINA

RUCE

OTOKAR BŘEZINA

BÁSNICKÉ SPISY

V

DRUHÉ VYDÁNÍ

SPOLKU

VÝTVARNÝCH UMĚLCŮ

MANES

OTOKAR BŘEZINA

BÁSNICKÉ SPISY

V

RUCE

(1901)

ČTVRTÉ VYDÁNÍ

1916 PRAHA

RUCE

CHVÍLE SLÁVY jsem měl, kdy duše volná, v majestátu svém
nad staletími se vznáší světelným, vířícím cyklonem,
odvěké vegetace rozmetá a hospodář na nivách času
v červenci pohledu svého nechává zráti nová bohatství klasů.

A když naplněn úrodou hořel můj dvůr, o kráse ohně jsem pěl,
o paláci snů, jenž tisícem věží až do hvězd se potápěl;
a když i ten hořel a ironický vítr kolem mne šuměl,
bez výkřiku bolesti zpívat i mlčet jsem uměl.

Zem krásnou, jak nikdy nebyla po celé věky, co její let
v temnotách prostorů víří, snů mých mi ukázal květ;
viděl jsem průvody gigantských jar, v záři jich pochodní slunce se tměla,
tisíce pozemských jar do vozu svého zapřažených měla.

Viděl jsem léta královská ulehat na lože purpurné nádhery,
ukolébaná zpěvnými večery, harf delikátními údery,
měsíčné noci v kouzelných parcích paní, lásky opojná vinobraní
a pod hvězdami rozjitřenými rozkoše nejsladčích umírání.

Zahrady zimní viděl jsem, haluze rozkvetlé v křišťály,
jak právě rozžaté lustry ještě se houpaly, duhami zahrály;
jak ledové palmy na oknech tajemství, mrazivým světlem ozářené
a jako zahrady kosmu přiblížené, rozjiskřené a otevřené.

Však viděl jsem také zem bolestnou, jak byla od věků,
v úsměvu hořkém hovořící k člověku, zrak teskný zhroužený v daleku;
zem jednu z nejchudších mezi svými sestrami ve vesmíru,
na moři ticha ostrov, jenž mimo smrt nepoznal míru.

V oblacích času jsem blesky zřel jak apokalypsy ohnivé písmeny,
césarův pokyn otrokům, krví jak růžemi kvetoucí areny,
zrak muže, pýchu a vůli země, tvrdý bojem, zlomený vítězstvími,
zrak ženy, rozkoš země, s pohledy vyčítavými, toužícími.

A na všechnu slávu svého snu, nádheru noci plamenné,
zapomenul jsem při pohledu na bratří svých ruce zemdlené,
krvavé, hněvem sevřené, a v smíchu moře rozvlněného
přerážené údery vesel, když se chytaly člunu přeplněného.

Řinčení mystických okovů zahřmělo ve snění mém,
a v jeho taktu odvěkém hudbu milionů srdcí uslyšel jsem,
milionů srdcí, jak hvězdy od sebe vzdálených, odcizených:
po sobě tajemně toužících a v mrazivé soumraky pohřížených.

Na prahu bratří usedal jsem, záhadný cizinec, podvečer,
a v dalekém šumění vod, a v písní větrů a zářících sfér,
o práci země a světě, jenž v hlubinách lásky se přede mnou šeřil,
k útěše bratří jsem zpíval, šťasten z úsměvu jejich, a věřil.

VEDRA

Illuse v žáru, jak hallucinace umírajících žízní!
Zem jako přezralá puká. Květy plamenů neviditelných
vyvřely, parasitní, mezi lilijemi a jako břečťany do výše plápolající
přissávají se k nehybným stromům. Sinavé blesky
tříští se v světle; v ironickém nárazu číší slaví svou hostinu knížata noci — —

Ale jak oblaky nazpět do moře odnášející útěchu vláhy
naděje naše zapadají za horizonty rozpálenými.
Jen němé vedro tvé spravedlnosti sálá jak brázdy jich letu
nad nivami a nad staveništi a nad cestami, kde bílé kameny svítí
jak řečiště ohně a kde jak náměsíční plíží se vojska.
Žhavý dech práce stoupá nad žhavý dech země, nad vlnu žhavější vlna,
údery tepen na spáncích otroků svištÍ jak hvízdání bičů,
smrtelné zvážněly zraky. Krutost věků ožívá v krvi:
nebezpečná procitnutí pralesa němého v žáru, kdy stíny se dlouží
v zimničních pařeništích trópů. A na hlavy milionů
ze hlubin slunce, trhaného křečemi bouří,
lávy sopečné proudy, rozstříklé v prachu oslňujícím, řítí se v kataraktech.

Němé jsou nivy, ponurá města; v zakletých jeskyních dílen
na rtech zaťatých utichly písně ve vřeten výsměšném vření,
v úlisném šepotu řemenů, v úpěních ohně a kovů,
v zamlklých modlitbách volajících: Vysvobození! Ať pochodeň hněvu
blíž ještě k zemi se nakloní z modra a zžehne pavučinný květ její!
Syčí ječmenné klasy před zraky ženců předrážděnými,
jak tažení hmyzů, jež usedly na žhavá stébla,
v hněvivém šlehnutí jehel, v klokotném varu
nenávistném. A čekajíce na nahá těla a na rty oněmlé žízní,
tvrdě smějí se svedené vody, v nichž jako trsy jiskřících ostřic,
nože pod hladinami, paprsky odražené třesou se z vírů.

A večery se sady zapálenými! Poslední vegetace ohně
na zříceninách! Když jako mystické ovoce osudných poznání, slunce,
uzrálé v západu horečném, podzimním listí k zemi padne svou tíží
a puká, plod sesládlý příliš, a z purpurné kůry omamnou šťávu,
proud vonný, řeřavící hvězdami jader, víno, šumící světlem,

vystřikne na rty nesčíslných! Vedra krve a touhy!
Číšemi rajských rozpomenutí jsou srdce! Fermenty žití a smrti
zdvihly se na dně a v jejich parách myšlenky šílí! Tance kol ohňů!
Květy, jež rozkoše bouří se lámou! Smrtelná zblednutí v úpalech snění!
Požáry pýchy! Ve zracích zajatců šílenství tvůrčí!
Bolestná procitání tisíce očí z němého množství nedočkavého,
které v úžase tohoto kosmu touží se rozlíti věky!
Hvězdami zjasněné cesty království tvého! Dobytí země a nebes! — —

Ale v řinčení číší slaví svou hostinu knížata noci!
A tvoje píseň je tichá, jak řeka za horami klokotající,
sladký ptáčníku duší! Od obzoru k obzoru šlehá tvůj úsměv,
linie blesků, ale ztrácí se dříve, než umdleni zdvihneme zraky!
Ach, z bolestné proměny věcí nad Gehennami poznati slávu tvé vůle
a jako písmo sdělení tajných za doby nebezpečenství,
zjasněné nad ohněm tahy blankytovými, čísti ji v záři!
Ale snesla by zem tato celé bohatství smíření tvého?
Nepotopila by se loď, přetížená nákladem královských darů,
i s plavci? . . Hluboké jsou noci v měsíci vedra . . A hvězdy jak zvoní .

HUDBA SLEPCŮ

Jdou naše duše v tisíciletích exilem země,
slepci oslepli mystickou vinou narození,
ke svým vášnivým, kvílícím, hýřícím houslím, ó srdce!
v horečné improvisaci nakloněni.

Světelná nádhera kosmu, ztracená vyhaslým zrakům,
víří k nim z tónů, změněná na hudbu tajemstvími,
a živé housle jejich, jak plameny v klubko sehnané větrem,
svíjejí se pod etherných prstů dotyky šílenými.

Ke komu kvílí tvá píseň, ó srdce, jak úzkosti výkřik
v hořícím vězení, žhavými pruty zamříženém?
Jak marně bušící touha po procitnutí
na horkém loži, všemi atmosferami výší zatíženém?

Zahrady gigantských květů voní z tvých tonů,
triumfálný let duchů v nich slyšíme ze všech nebes se třást,
v bouři všech blesků v nich pracující slunce svým pluhem
vichřicí jisker rozhrnuje z azurných brázd.

Všechna moře v nich kypí, do varu zpěněná tisíci vesel,
prostorů šera, jež letem neznámých křídel se zachvívají,
a vlny času, jež pláčí, jak vody čistého zdroje,
kde ruce bratrovražedné svá krvavá znamení umývají.

Hořce, jak keře ztracených zahrad, v nich do věků dýchají ženy,
v temnotách žhavého větru polibky střásajíce,
měsíční záře v nich k rozkoši zvoní, jak stříbrné kruhy
nad bílými kotníky zajaté tanečnice.

Všechny písně slité v nich víří, jak věky je zpívali bratří,
knížata, proroci, šílenci, světci a zavržení,
dissonance všech životů mrtvých, zoufalství svatého boje,
i budoucích jiter, v krvi se šeřících, kuropění.

Ohnivé propasti země, noční blankyty smrti,
kvetoucí v kosmickém mrazu hvězdnými asfodely,
a všechno, co myšlenku hrůzou a závratí jímá
a čeho oslepié pohledy neviděly.

Jdou naše duše v tisíciletích exilem země,
slepci oslepli mystickou vinou narození,
v hudbě tvých vášnivých, kvílících, hýřících houslí, ó srdce,
marně hledají utišení.

A když konečně kosmu nejvyšší souzvuk,
milosti objaly v nekonečnost rozpjaté intervaly:
proud slzí a krve z oslepiých očí spálil jim tváře
a všechny struny tvých houslí, ó srdce, se potrhaly.

Suggescí mdloby ranila nás nepřátelská síla,
ve zracích slunce zajiskřil se tvrdý pohled zlý;
z třesoucích rukou vypadl nám nástroj tvého díla,
na balvan v lomech svých jsme, teskni, usedli.

Pot setřeli jsme se svých čel, se smrtí hovořili
pod nebem žhoucím bez hnutí, v rud ironickém jiskření,
a jako děti hlavu svou v klín mateřský jsme položili
myšlenku zemdlenou ve věčný smutek stvoření.

A tehdy vlastní mocí magickou, tajemstvím rodu svého,
privilegiem skryté slávy své jsme trpěli,
knížata zajatá na rýžovištích vládce vítězného,
střežená neviditelnými dohlížiteli,

když na svá města vzpomenou, rozkvetlá nad jezery,
na hvězdy nebe rodného v mystických soumracích
a v tichu vazby své na zvonů hlahol tisícerý
a jásot věrných zástupů při korunovacích . . .

RUCE

V oslňující bělosti světla ležela země, jako kniha písní
otevřená před našimi zraky. A takto jsme pěli:

Hle, v této chvíli ruce milionů potkávají se, magický řetěz,
jenž obmyká všechny pevniny, pralesy, horstva,
a přes mlčenlivé říše všech moří vzpíná se k bratřím:
V městech, jež z hlubokých horizontů se tmí, tragická obětiště,
a kde slunce, mystická lampa, spuštěná nízko z kleneb azuritových,
krvavě doutná v dýmu, valícím se nad nádražími a kathedrálami,
paláci králů a vojsk, parlamenty, žaláři, amfiteatry,
a kde žár milionů srdcí v soumračná nebesa duchů
rozdrážděn sálá, v horečném větru slasti a smrti,
zrní žhavého uhlí, železným nástrojem rozrývané; —
v zasmušilých mlčeních nížin, v bolestných předtuchách léta,
když květem vymřelé proudy sil jarních, jak láva kamení v nepohnutosti,
dni, jak dělníci tajemných hutí za sebou plíží se unaveni,
a v krůpějích potu jiskří se člověk i zvíře, bratrsky sepjati ve jho,
pod jedním bičem neviditelným, od východu k západu šlehajícím;
na vlnách moří a duší, kde úzkostné povely plavců, stržené vírem,
kolem stožárů krouží, oněmlé jásotem blesků, když nebe a vodstva
slily se v jediný element hrůzy a smrti; —
u všech výhní, stavů a lisů, v lomech a podzemních štolách,
na staveništích faraonů, kde zapřaženi úpí národové
a staví hroby gigantické pánům nad nesčíslnými; —
v démonickém pohybu kol, pístů a pák a nad hlavami letících kladiv; —
na bojištích, ve hvězdárnách, učilištích, lazaretech, laboratořích; —
v dílnách mistrů, zamyšlených nad mramorem, kde dříme
svět mocnější hrůzy a slávy a z hmoty odvěkých mrákot
napolo ozářen vstává v blýskotu dlát a v tvůrčím zjitření zraků; —
a tam, kde vášeň na sopečných úpatích smrti nechává kvésti
oranžové zahrady touhy a zráti vína a jedy nejohnivější
v horečném slunci nikdy nezapadajícím; a kde rozkoš,
alchymista otrávený parami svého marného varu,
šílí v halucinacích; — v soumracích tajemství a hudby,
kde myšlenka blíží se k místům zapovězeným a v orchestrech hřmících
snem harmonie ztracené zakvílí kovy a ze strun
vane proud písní jak vítr prvotní země nad únavou duší; —

pod gestem panen elektrisujícím, kde jiskří se jara omamující,
noc osudu zvoní polibků letem, jako rty řeřaví hvězdy
a žena, zbledlá náhle při zavolání svého skrytého jména, agoniemi
jako po stupních, kluzkých krví, sestupuje k zakletým pramenům žití,
v úpění věků do kruhu hnaných, v žárlivé vření bytostí neviditelných,
a s výkřikem hrůzy zpět letí, siná, a bolestnými plameny rukou
k prsům tiskne svou kořist: život, kvílící v potkání tohoto slunce; —
v nárazech tisíce vůlí, stržených proudy tvé mystické vůle,
jediný ve všech milionech pracuje člověk, třesou se ruce nesčíslné,
z věků do věků v křeči napínají se, nikdy neumdlévající
na obou polokoulích země . . . V tragickém triumfu snění
jak ruce dítěte hvězdami pohrávají si jak drahokamy,
ale při procitnutí nabíhají a tuhnou, krvavé vraždou,
zmodralé mrazem věků, a v letu země, nad propastmi vrávorající,
zachytávají se v zoufalství vegetace její . . . Šílené ruce krutého lovce
ve štvanici živlů! Kletbou ztížené ruce otroka polonahého
u šarlatových výhní práce! V sepjetí modlitby úderem blesku
jak písek ztavené ruce přemoženého! A slzami smyté,
bělostné, září přetékající, vždy krvácejícími stigmaty lásky
poznamenané! Magické, léčivé, dotknutím čela čtoucí myšlenky bratří!
Královské, rozdávající! V nebeská ukolébání uspávající!
Zethernělé jak světlo a k ovoci mystických stromů
prodlužující se celým vesmírem do nekonečna! — —

A ruce naše, zapjaté v magický řetěz rukou nesčíslných,
chvějí se proudem bratrské síly, jenž do nich naráží z dálek,
stále mocnější tlakem věků. Nepřetržité vlny
bolesti, odvahy, šílenství, rozkoše, oslnění a lásky
probíhají nám tělem. A v úderu větru jejich, smysly zhasínajícím,
cítíme, jak řetěz náš, zachycen rukama bytostí vyšších,
v nový řetěz se zapíná do všech prostorů hvězdných
a objímá světy. — A tehdy na otázku bolestnou,
staletí skrývanou v bázni jako tajemství rodu,
jež prvorození sdělují prvorozeným, umírajíce,
uslyšeli jsme kolozpěv vod, hvězd a srdcí a mezi slokami jeho,
v intervalech kadence melancholické, dithyramb světů za sebou následujících.

Mezi dvěma ohni, slunce a země, zakleté bloudíme věky.
Z žíznivých kořenů žití jsme stoupaly k etherným stvolům,
k nádheře květů, napjatých křečí bolestné touhy,
proudy nummulitových moří, temnotami pralesů diluviálních,
královstvími dávného tvorstva gigantického,
jeskyněmi, kde člověk, zvířete tajemný bratr, příští vysvoboditel země,
tišil u nás oheň své krve, zatížené kletbou,
hořící věčně, neuhasitelný.

Hvězdami rosy jitřní třásly jsme se na bojištích,
řekami slzí jsme ohnivé tekly přes popraviště,
k života zrychlujícím se rythmům jsme pěly v mramorných městech
pod mosty triumfálními a vlnobitím svých oceánů
v pathosu ironickém jsme hřměly epopej zemí
pohřbených v tisíciletích. Žhavými fermenty ohně
kynuly jsme v etherné ledovce oblačných velehorstev,
nad ukrytým ložiskem zlatého slunce při zapadání,
jak přeludy vzdušné, odražené dálkami kosmu
z obřího světa nádhernějšího.
Duhu zaklely jsme v pláč vodopádů a pod hvězdnými zrcadly moří
skrývaly jsme odvěkou válku nesčíslných svých tvorů,
němých a krutých, hlubiny černé blesky ozařujících.
Jak oči hadů fascinující leskly jsme se zrádnými víry
na řekách šupinatých, ale podobny hřbitovům tisíce hrobů
v zátokách melancholických rozlévaly jsme se jak zapomenutí
a slovy modlitby posvěcující jsme šeptaly vroucně
nad magickým varem léčivých zřídel, tisícitvárné.

Před zraky zoufajícího jemné vlny naše se otevírají
jako nesčíslné rty, v šílenství věčně se pohybující,
oněmlé ranou náhlého poznání hrůzyplného.
Ale vítězové čtou naši ukrytou moudrost se svých výší
ze stříbrné mapy, jež sálá k nim z hlubin, jak čáry na dlani noci
a jak na penízi jiskřící ražení písma, cenu udávající;
radostné tajemství žití mluví k nim v našich tisíci cestách,
jež se všech temen horských se lijí k jednomu moři

a z polyfonie pramenů našich, veletoků a oceánů,
zpívati slyší jedinou laskavou sílu,
jež změnami nesčíslnými hledá pravou tvář země.

A hle! Před pohledem jejich roztříštěné vření milionů rukou
tuhne v jedinou duchovou ruku gigantickou, zem objímající,
jež v slavném a tragickém gestu sochaře,
hnětoucího kouli své poslušné hlíny
přeměňuje tajemství věcí dle nádhery vidění svého,
v mučivé křeči tvůrčí
vždy nespokojená.

ZPÍVALY HOŘÍCÍ HVĚZDY

Každou vteřinou, vždy na svém místě
v mystickém tanci světů
kroužíme kosmem.
V zářící sféry duchů sáláme svůdné
krásou.
Kolem hlav našich,
aureolami
zlaté vlasy se jiskří,
napínané jak zvonící lasa
vichřicí letu.

Do tváří našich, jež v extasi hoří,
chladivě věky nám vanou
a schvácené štěstím letu svého,
zářením bolestné rozkoše vysílené,
s výkřikem, jenž letí nekonečnem,
harmonický a jásající,
klesáme, mystické tanečnice
a v krvi své, jako pohřbené v růžích,
umíráme.

Vstupují sestry na naše místo,
běloskvoucí,
a v písni, jež soumraky věčna se valí,
vlnami stále vzrůstajícími,
v nové a nové prostory postupuje
v mlhovin prachu pozdviženém,
zářící předvoj mysteria.

KOLOZPĚV SRDCÍ

Stále stejným
zdvihem a klesáním křídel,
v polohách vyšších a vyšších
opakovaným,
nad tíží země
vítězí nádhera letu.
O cestách milosti zpívají hlasy duchů,
jak ptáci dávná svá hnízda obletující,
v kouzelných zahradách metamorfos,
mystický zahradníku!

Slyšíte tajemné šumění krve? Vření ve zrajícím kvasu
omamujícím? Horečný hlahol v temnu úlů?
Bolestná zaznění srdcí, laděných věky jak struny
pro souznění hvězdná?
Zakvílení strun příliš napjatých, přetržených?
A všemi světy letící ohnivý ton
dosaženého souzvuku serafického?
Mystická rozpomenutí na objetí slavná milionů,
než tento kosmos viditelný těžkou nádherou zkvetl
v nekonečnostech?
Signály návratu, očekávané všemi bytostmi země,
shromažďující bratrstva lovců
v ironických labyrintech pralesa snění?

V lítosti zástupů nad poli zkrvácenými,
v úzkostném blednutí uchvatitelů,
v tajemných vítězstvích ženy,
jak plameny na lustru tisíciramenném,
při každém otevření dveří, jimiž se blíží očekávaní,
větrem duchové hudby
třesou se srdce.

Vítáni buďte přicházející!
Vinohrady našich hroznů nejopojnějších
značí vám cestu!

Černé, uhelné stopy našich ohňů,
kde pod jiskřením nebeských světel jsme sedávali,
v mlčení noci o vašem příchodu zpívajíce;
znamení svatá,
která jsme řečí národů, určených k zahynutí
na kolmé štíty skal tesávali,
sesuté oblouky bran triumfálních
vladařů našich,
nánosem věků pokryté obelisky
chrámů. –

Pro tajemství bolesti, smrti a znovuzrození
sladko je žíti!

Pro neviditelnou přítomnost velkých a svatých našeho rodu,
kteří jdou mezi námi v zahradách světla
a z dálky všech věků hovoří k našim duším
milostiplní,
sladko je žíti!

Pro královskou vděčnost přemoženého,
jenž důvěrně položí hlavu svou na prsa,
kde žár tvůj mocněji zpívá,
pro objetí nepřítele v oslnění nejvyšší hodiny naší,
sladko je žíti!

Pro nadzemskou vůni prvně rozvitých květů
v extasi písně, v polibků slávě,
sladko je žíti!

Pro vznešenou únavu stavitelů
sladko je žíti!

Pro hvězdný duchový pohled
zem se všech stran současně objímající:
krystalné samoty polů, pravěků, prahor, zákona, čísla;

tichá moře zkvetlého světla, štěstí, klasů a nocí;
horečné záhrady tropů, krve, žízně a knížecích snění;
tíži všech plodů, jež uzrály slunci viditelnými i neviditelnými
a jež volají po větrech a po utržení;
víření rojů před odletnutím; zápasy národů v tisíciletích;
harmonický let země v nádherné linii dráhy její i v zemětřeseních;
azurná zrcadla nebes i nad ostrovy prokletých malomocenstvím;
křídová horstva, kde jednou hřímala moře
a kde budou hřímati jednou,
jiskření hmyzu v pralesích trávy,
jiskření světů v nekonečnostech,
jiskření myšlenky v duchových vegetacích nepoznaného.
Pro jemné usmání zraků, neoklamaných gigantskou Halucinací
sladko je žíti! –

Pro krev, která prýští z věků do věků z athletických ramen
vyzdvihujících tíž minulosti, jak závěsy žalářních dveří!
Pro vznešenou příčinu radosti milionů!
Pro tajemnou cenu smrti všech bratří, kteří pro nás umírali
(a všichni co byli, po všechna tisíciletí, na celém povrchu země
pro nás umírali).
Pro všechny setby, zaseté miliony rukou a nesklízené!
Pro dráždivý lesk a nebezpečenství všech moří nepřeplutých!
Pro každou píď země, jež určena je za bojiště vítězství našich
a proto květy a zlatem je tajemně poznamenána!
Pro všechnu krásu na tvářích nerozsvícenou,
vinu neusmířenou, kameny v chleby neproměněné,
bohatství bratřím nerozdaná, polibky na rty čekající
sladko je žíti!

Pro výkřik srdce osamělého
když zajásá v úzkosti svojí jako pták zabloudilý,
jenž nalezl bratrské množství zpívající,
sladko je žíti!

Pro vichřice, převraty, bouře! Paroxysmy lásky a vůle!
Války duchů!
Věčně žhoucí a žíznivá úsilí sjednocující!
Pro mystické účastenství naše
v práci všech dobyvatelů,
kteří poznamenávají události jak stádo ke stříži
vypáleným znamením určení svého,
vládnou nad ohněm a bolestí milionů
a smrt posílají na svá pole jak žence
a do svých lomů jak lamače kamene k stavbě
(jak zástup v úžasu k jednomu místu pohlížející
nechávají za sebou věky;
a království, jako lodě, do nichž se břehu skočili plavci,
až k převrhnutí pod jejich vzpřímením se zakolébají).
Pro silnou rozkoš rozdrcen býti jak vlna,
pohybem bratrského oceánu majestátního
a jako trs bílého květu trysknouti k výši pěnou
při úderu o skaliska země zaslíbené.

Pro skrytá jara harmonická
složená v zapředení všech věcí
jak motýlí křídla blankytů večerem opalisujících,
šupinami hvězd rozjiskřená,
sladko je žíti!

Pro blížící se příchod jasného člověka tajůplného,
jenž jediný v milionech bratří, co budou a byli,
nad prostorem vítěz,
promění zemi od polu k polu dle svaté tvé vůle
a myšlenkou, která od poslušných sluncí
se učila lehkosti, tanci a písni,
usedne ve tvé tajemné radě
mezi knížata kosmu –
sladko je žíti.

DITHYRAMB SVĚTŮ

Zářící zrození i hasnutí
milionů sluncí
do tmy věků se tříští
dlouhými rychlými blesky,
jak zazrcadlení světla
na čepeli nože štěpujícího,
při každém horečném pohybu ruky
mistra.

Světy za sebou následující v tajemství času!
Gigantská jara věčného tropu!
Koberce mystických stupňů!
Údery krve omlazující!
Znova a znova se navracející,
vždy duchověji burácející
vichřice vášní!

Okřídlená semena letící tisíciletí,
klíčivá i uprostřed ohně!
Rozkoši ruky polouvřené, zasévající!
Střiknutí žhavého zrní přes propasti kosmu,
mléčné dráhy!

Blankyty nesčetných zemí svítící jako pomněnky jarní,
na březích řeky extatické,
jež letí v rozpjatou náruč
moře tvého!
Klokotná víření s arktických výší
roztříštěné ledy s sebou unášející,
krystalná loďstva
mrtvých světů!
Golfické proudy lásky!

Svaté žně Slova!
Z pramene každého zrna
veletok klasů!
Nad každým místem, kam padlo,
i nejukrytějším,
tisíce červenců v ohni!

Duševní kosmy!
Plující zahrady, šílící ptactvem,
země snění!
Žhavými růžemi sršící protuberance
tvůrčích sluncí!
Světy zapalující,
světy zhasínající
víry spravedlnosti!

A všechna slunce,
kroužící kolem věčného slunce
neviditelného,
zářícího hrobu čekajícího,
tajemství nového kosmu
skrývajícího,
mlčenlivého!

Na rtech, jež láskou se třesou
jak vonným větrem
silným a oživujícím,
přes oceány
zní vaše píseň, o paní,
novorozencům.

Ukolébavka milionů
celým vesmírem otřásající,
v jejíž rythmickém taktu
houpou se bolestné země,
kolébky duchů.

TICHÝ OCEÁN

Hlas našich slavíků v tvém šeru jiskřil se. A poupata
jak hudba vřela při rozvíjení. Tep srdcí, vesel údery...
V lanoví zvonil jitřní vítr tvůj a zrcadlená do zlata
zem táhla kolem nás, jak nábřeží královské nádhery.

Však před námi a nad námi, nad mysteriem hlubin tvých
oceán tichý světů neviditelných tisíci hořel dráh;
a stále jemnější, jak vodopádů šum ve sluchu nemocných,
žal země, navždy ztracené, se slíval v našich myšlenkách.

Na květy její vzpomněli jsme, žádostivě vonící
a v skrytém ohni jejím vznícené, jak přiblížení rtů;
na každou lásky vteřinu, jak zabloudila včela zvonící,
když o sklo oken naráží do zledovělých blankytů.

Na slova soucitného schýlení, extasí svatý nach,
a na hlas duše andělský, když bouři krve tiší mocí svou;
na vise proroků, v nichž jako větrem pozdvižený prach
pod koly tvého vozu triumfálného hvězd miliony vrou.

Na slunce konejšivé pousmání v zoufalosti dní,
když náhle vzeplá na věcech, jak zlacení tajemných nápisů,
na vlídný pokyn hostitelky zástupů, když pole obilní
se zaskví z obzoru, jak skývy bělostné na míse z jaspisu.

Na noci za námi, v jichž nebezpečném ztišení
jsme bloudívali, cizinci, jak v pralesích melancholických krás,
co zatím z dálek úpělo tvých splavů věčných šumění
a ze tvých mlýnů zakletých kol monotonní ráz.

Jak všechno tichne z těchto míst! Po moři němém veslujem,
slavíci letí v dálce před námi, nad námi výše bez hlasu . . .
Však naše zraky odměnou, čím víc se břehů země vzdalujem,
tím čistěji zří prvotní nádheru její svatou v úžasu.

CHVÍME SE NAD MOCÍ VŮLE

Hvězdami úsměvů, s hypnotisujícím strnutím ve zracích,
v závojích blesků a síly, i v lethargiích, jak sníme,
obraz náš, v druhého světla všudypřítomných vibracích,
v tisíci duší, které jsme v životě potkali, dříme.

A každou vteřinou někde v dálce mihne se fantomem
cestami vnitřního ticha, nad sněžnou čárou v bratrských krajích,
v jeskyních s výdechem mámivým a ve podvědomém
a ve snů výstražných, nepochopených jinotajích.

Tvář naše zdrobnělá, dle rodných, dědičných příznaků
modelovaná smrtí, jak v nervosních dotycích dláta,
a zase duševní, prýštění měsíčné z jemného oblaku,
v zrcadlo dechem zamžené v stříbrných liniích sváta,

z vln našeho hlasu se nořící, pohybem jejich zvířená,
z hořkého dýmu rostoucí nad uhlím krvavým dávného slova,
v extasích lásky jak tiché slunce v nesmírno zdvižená
nad zemí čistou a zářnou jak zimní zahrada diamantová . . .

O Přísný, jenž nad všemi prostory, nad větry staletí,
zrakům duší, od věků do věků bdícím, jsi ponechal vládu!
Chvíme se nad mocí své vůle, jež v tohoto života zakletí
zbyla nám jako dědictví knížecí z tajůplného pádu . . ,

Tisíce dechů sladkých i otravných v dechnutí našem ožívá,
k tisícům smrtí i slavností volají pro věky ulité zvony,
a vlna, kterou jsme pohnuli, nekonečnem se rozlívá,
zrádná i uzdravující, v příbuzenství bratří na miliony.

Učiň svatým náš přízrak! A tam, kde umdlení přináší v zápase,
a zmatek vojů v den rozhodující, oblakem černým ho postři!
A tam, kde nepřítel mystický do plášťů světla skrývá se,
suggesci pohledů našich září svých paprsků zostři!

V mukách těžce umírajících, v milenců samotu důvěrnou,
s šeptem o vykoupení všech lidí ať jemný se zvedne
a na města ozářená v předvečer slávy ať rukou svou ethernou
ukáže bratřím (ó hvězdy!) v šílenství půlnoci sebevraždné!

STRÁŽ NAD MRTVÝMI

Po utišení nesčíslných požárů,
když soumraky, jak popel plný jisker, v závějích
se položily mezi válčícími tábory,
svých sladkých bratří hledat vyšli jsme
v příměří.

A podle blednoucího vyzáření aureol
jsme krásné hlavy jejich poznali,
opřené o kamenné polštáře
jak ve snění.

Však páry jitra nového se srážely
na jejich čelech rosou smrtelnou,
a v onen večer, který šero své
nad tisíci dní našich rozestřel,
pod všemi svými polibky jsme cítili jich tahy tázavé
a vynucený jejich úsměv záhadný. —

Bdít budeme nad stany bratří spících, v modlitbách,
a stromy, vody, země, budou s námi teskniti
i města přátelská. Uprostřed černých oceánů zničení
ostrovy mlčenlivé budou naše sny
a loďstva mrtvých, v horká pásma plujících,
na horizontech siných světel uzříme.

Nehoří všechny květy tvé se všemi hvězdami
nad hroby nesčíslnými, jak lampy náhrobní
za večerů v oktávu tajemném tvých vítězů?
A nestvořil jsi miliony jazyků
od hořkých povzdechnutí trav a mechů pokorných
až k výmluvnosti plamenů a bílých sluncí v zoufalství,
by zakvílely v tisíciletích tíž kletby tvé,
žal věcí pomíjejících?

A ze všech břehů kosmu nepláče
šílenství rukou marně rozpjatých,

tep srdcí oddělených nekonečnostmi?
Hřmí ve všem žíravé tvé proudy propastné,
vře jimi kámen, krev i myšlení,
oblaky věcí věčný vítr v nesčíslné formy přelívá
a místa jednoho se netkl nikdo rukou ani myšlenkou
dvakráte.

A naše vlastní bytost záhadná!
Na hranici své žalmy pějící
v šarlatném plášti plamenů!
A s lehkostí, jak obraz nekonečna ve zracích,
tíž provinění tajemného nesoucí,
sen tragický tohoto vesmíru!
V ohnivých řasách měnivých a nádherných,
jež do tváře jí šlehají tvým větrem zdouvané
a vesmír dávají jí zříti plameny jak závojem,
v třesení zatajeném stojí vztyčená.
A rozjařená jako v šílenství
tisícům smrtí v ironické tahy pohlíží,
z všech černých rukou přijímá číš halucinací
a ve přípitku extatickém životu
a slunci, smíření a nadějím,
až ke dnu v temné rozkoši ji dopíjí
a dychtivě svou ruku vztáhne po nové a po nové,
od věků k věkům nenasycená,
rty žárem žízně v jedno s číší ztavené,
při každém odtržení ledového kovu
krvácející.

Dni naše nocí odděleny jsou,
však naše noci jako vlna vlny dotýkají se
všech nocí vesmíru.
Setkání naše odloučením jest
a odloučení naše setkáním
a v setkání i odloučení bolest jediná,
jíž nejvyšším jest výkřikem
mlčení. –

Však ráno, v šiku svém až státi budeme,
kruh slunce žhavý, k zemi obrácen,
polnice měděná v tajemných rukou, září zastřených,
hromovým hlaholem se zachví válečným.

A smrti poselství,
zvuk letem vibrujících šípů světla nejtajnějšího,
včel hudba mystická nad vegetací duchů vířící,
melancholický úder tvého ladění pro výši tonů v hymnech vítězství
po věky znějící — nad naší hlavou zazvoní:
signály z nejžhavějších ohnisk tvého bojiště,
jež vyvolené volají na křídla neviditelná,
by kryli útok těžkooděnců tvých, zápasících na zemi.

Všech duší hloubkami se rozhlaholí najednou,
a tisíceronásobné se roztříští tvým celým stvořením,
chodbami nesčíslnými tvých labyrintů mlčících,
žaláři podzemí a zahradami jar
i galeriemi tvých lilijových světel kouzelných.
Co naše bolest v těchto jistotách a závratích
a oddanostech, jejichž gesta podobná jsou zoufalství?

V jiskření úsměvů jak v hledí oslňující
svých tváří sinou bledost ukryjem,
a k bratřím obrátíme zraky radostné
jak prameny, v nichž jitřní slunce odrazilo se:
i budou podobenstvím zdroje svatého,
kde jako zrna písku, k výši zdvižená
všech vodstev rovnováhou tajemnou,
souhvězdí rozmetená ethernými vlnami
v azurech bolesti a spravedlnosti
se usmívají zlatým vířením.

ŠÍLENCI

Bloudíme tajemstvím země, ptáme se věcí mlčenlivých
na jaro, které nepřichází, na květy, které se nerozvijí;
vždy s jedním pozdravem větrům, jež do věků budoucích vanou,
vždy s jednou myšlenkou nedomyšlenou, písní nedozpívanou,
přísahou vázaní svědkové mysterií.

Nevlastní děti tvoje, ó země, byli jsme bolesti mlékem
jako na prsou svedených matek svých odkojeni;
kde naši bratří pili z tvých drobných a sladkých pramenů vděčně,
před slanými vodami oceánů my stáli, žízniví věčně,
a jenom tragická hudba jich bouří dala nám opojení.

K modlitbě díků my klekli, kde nesčíslní tě proklínali,
a plakali jsme tam, kde nesčíslní ti dobrořečí;
hlas náš se jiskřil jak slunce, když bázní oněmly miliony,
a když vítězům k návratu v triumfu hřímala srdce a zvony,
rty naše, prorocké, stiskly se v mlčení bolestnou křečí.

Knížata země i otroci do krve ubičovaní
jak bratří vcházeli v modliteb našich kathedrály:
pro všechna čela poznamenaná polibek míru jsme měli,
snům země nejtíživějším jak povzdechu matky jsme porozuměli
a tam, kde bratří odvrátili se s hrůzou, my ještě milovali.

V úsměvech krásy i v přítulných pohledech věcí
hořelo pro nás hrobové světlo našeho zasvěcení;
z ticha agonií k nám vyvřel polibků dychtivý šepot,
z ticha hnusu a umdlení – mladistvých křídel jásavý tepot,
z ticha rozkoše – mlčení vnitřního ohně, v němž pracují zatracení.

Od jitra k večeru svému šli jsme jen přes věky příští:
když jsme se bratřím nejbližší zdáli, nejvíc se vzdalovali;
nejchudší, ze vzácných světel, mramorů, tajemných kovů,
k Věčného slávě my stavěli chrámy, nádheru vraceli slovu,
a pokorní, jménem tvé mystické moci nad dušemi kralovali.

A ač jsme nesčíslnými životy žili, žárem všech květů kvetli,
sluncem své lásky jak oblak pozdvihli v azur illusí vesmír celý,
k zvířatům ve jhu se skláněli jako k bratřím zakletí svého,
všech početí cítili slast a v lůnech bolestná hnutí nezrozeného,
a ve svém srdci oheň všech srdcí — stáli jsme osamělí.

Jen mrtví a z věků příštích se blížící bratří
odpovídali k radostným poselstvím našeho zaslíbení;
v prahnutí naší vůle jak omdlévající v poledním žehu
umlkávali, zbledlí, nejdražší naši a našich pohledů něhu
přijímali jen s bázní, jak těžce nemocných nebezpečná políbení.

Za zrádce země vyhlásili nás tajně, když její slávu,
věčnosti jitřní požár, jsme v extasi vítali na kolenou:
o ženě, královně nové lásky, když jasnovidoucí jsme snili,
o muži, vlídném pastýři živlů, knížeti mystické síly,
jenž ovládne bolest v plameny nejvyšší touhy proměněnou.

O slití všech milionů v Jediného Člověka vykoupeného,
kormidelníka duchové země, jenž k břehům tvých tajemství pluje,
ve směru svatých tvých větrů pne plachty, předené tisíciletí,
a novou řečí, mocnou jako řeč andělů, čistou jako řeč dětí,
květy tvých zahrad neviditelných pojmenuje. — —

Ale ani v zářících mlhovinách světů nejvzdálenějších
míru jsme nepoznali, moudrosti němé mrtvým jsme záviděli:
nad každou krajinou krásy, kam zrak náš výbojem dostih,
znamení tvého panství suverenního ve všech nekonečnostích,
před námi hrozivě tmí se vyššími duchy střežené citadelly.

Z blankytu tisíce blankytů vyšlehlo v gigantských polokruzích,
galerie tvé stavby, vždy duchovější, bezmeznou perspektivou;
od hvězdy k hvězdě, jak roje do nových sídel, v dráždivém červnu tvé vůle,
hierarchie duchů se snáší, mystická včelstva jednoho úle,
o sladkém pracují díle s tajemnou písní zádumčivou.

Čím výš, tím hlubší a ukrytější je zápas, osudnější víry tvé slávy;
čím blíže k věčnému moři, tím s větších výší hřmí vodopády
myšlenky naší, co krůpěj, to vyvření ohně v nárazu světů:
rozdrcena jsou slova jak zrní v stoupách tvé bouře a v letu
jak popel padají na naše hlavy před majestátem tvé vlády . . .

A tehdy, před našimi zraky uzavřenými, nový kosmos se mihl:
jako sloup rudý vedla nás k němu sluncí všech dráha mléčná;
a z řeřavého poháru touhy, kde snění zdroj magický vysech,
žízniví věčně, poslední víno jsme pili na našich tlačené lisech,
nesmrtelnosti nápoj, zničení tvarů, zmámení nekonečna.

ČISTÉ JITRO

Když za jitra, snů množstvím zemdleni, jsme vyšli do zahrad,
zem celou, jako duši svou, jsme zřeli v ohni rozkvétat;
i ptali jsme se větrů, vod a stromů, ptáků, včel:
kdo dnešní noci, tajemný, zahradou naší šel?

Hrál písek v zlato změněný, kde svaté stopy ležely,
šuměly vody léčivé, jak rozvlněné anděly,
dech každý sílu žití měl, jak na sta žhoucích dní,
a v každém pohledu byl úžas znovuzrození.

Tíž tajemství svých bolestných jsme přijali jak vůli tvou,
před rozlomením pečeti list políbený s pokorou;
a nepřítel, jenž číhaje u našich usnul bran,
jak unavený posel tvůj byl od nás uvítán.

Na nebezpečných samotách, navštěvovaných démony,
sad našich přání jemný kvet jak lilijové záhony,
a nejžhavější, nejsladší, nejžádoucnější z žen
jsme pozdravili, zářící, jak bílé sestry jen.

MÍSTA HARMONIE A SMÍŘENÍ

Síněmi illusí v paláci tvém němí a užaslí jdem,
vždy záhadnější je svět před naším pohledem:
vždy radostnější je smutek, vždy bolestnější je smích,
vždy dvojsmyslnější odpovědi znamení tvých:

zářící moudrost slunce, nocí a jiter královský vjezd,
potkání nebes a země, proroctví smrti a hvězd,
melancholická zemdlení léta, jemné radosti za jesení
a v pohledu milovaného nesmrtelnosti oslnění.

I přicházíme konečně do křišťálných síní tvých tich,
(šťasten, kdo do nich vešel, šťastnější, kdo nenajde návratu z nich)
a celé tajemství světa bolestného a nádherného
před námi chví se tam ve světle tvého úsměvu důvěrného.

Každý náš krok a pozdrav, úžasu výkřik i vzdech
chodbami blankytů zní tam jak hudba v nekonečno se šířících ech;
a naše myšlenky nejukrytější, magickým odrazem
jak souhvězdí nejčistší noci tam viditelny jsou všem.

Srdce naše tam zkvétá jak jaro, hnízdo všech skřivanů tvých,
modro písní a polibků nad hlavami pracujících,
a v jasu, jak by v jedno se slila slunce všech nebesklonů,
dějiny duše své zříme tam v kouzelném zrcadle milionů.

Jako při Asperges tajemném po stupních světů před námi jdeš,
gestem, jež duhové brány nad věky klene, vše posvěcuješ:
genia smutek, žen krásu, veselost dětí, rozkoše zahoření,
jemný sen květů i zvířat oddané, nereptající pokoření.

Dobrořečíme zemím a městům, klasům a hroznům všech niv,
kdo z našich dlaní se napil, odchází zářiv a sniv
a potkání bratří, i nejmenších, vidíme slavné v úsměvu tvém,
jako potkání knížat s nesčetným, neviditelným doprovodem.

A neznajíce již bolestí jiných než nejtajemnější všech ztrát
na prahu vnitřních tvých světů blízkostí tvojí se bát –
dobyvatelé pokorní, za tebou jdeme k tvým zahradám,
a všechna proti nám vyslaná vojska přidávají se k nám.

V Ě Č N Ě Z N O V A, přemoženi, píseň písní počínáme,
sladkostí i hrůzou chví se tajuplných rukou hra;
lánem věků, ženci tvoji, cestu sobě prožínáme,
ale v obzor nekonečný zraje setby nádhera.

Na sta sluncí zapadalo v dálku klasů nedohlednou,
ale den a léto duší nad věky se nešeří,
a až naše píseň dozní, neznámí se bratři zvednou,
v struny naše utišené ruce jasné udeří.

Dokud srdce hřmíti budou, před slavnostmi zvonů znění,
na kroužící kouli země kolébat se tanec jar,
tisíci rtů věčná žízeň marně píti zapomnění,
naděje se k duším blížit pohořími jitřních par,

a smrt dokud mlčenlivá půjde městy vířícími,
komnatami svatebními, v rána smyslů líbezná,
nad bojišti kosmickými, sluncí sady hýřícími,
všudypřítomná a moudrá, jemná, vítězná:

ruce v písni pozdvižené, rozteskněné, hledající,
jako květy růsti budou do nesmírna, v záři tvou;
pod klenbami nekonečna vojska duchů putující
v nový šik se utáboří, hvězdné stany rozepnou,

mocná slova harmonická zníti budou v hlahol světů,
předvoj na výpravě duchů v jasné sféry závratí,
a pak s křídly rozpjatými, zastavena ve svém letu,
v bouři času zavěšena, nepohnutě čekati.

ŽENY

Co zpívá večer nad královstvími, nad městy, nad oseními
a nad cestami tajuplnými, soumraky zarosenými?
Čí ruce v sadech západů, když pod nebesy zaplanou,
po tisíciletí vám růže trhají jak na přivítanou?

Když po dni lásky vracíte se z díla svého zemdleni,
dech černé země stoupá k vám jak věků příštích tušení:
bratrská města gigantská se tyčí v zlatém obzoru,
sen kovů, zahrad světelných a rythmů zvířených a mramorů.

A v sluncích, která míjejí a shasínají, svítají,
žen bílé ruce rozpjaté se jako záře kmitají,
a z věků do věků vás lákají, prchají před vámi,
a věčným gestem krásy své k vám hovoří jak osud, neznámy.

Ó mocné ruce zářící, kam naši touhu vedete?
Do jakých zahrad procitlých, jež věky snily zakleté?
Do jakých tich, kde zaznívá v žal příliš velké nádhery,
zpěv ptáků polárních nad melancholickými jezery?

Myšlenek oblaky jak ostrovy do moře světlační,
pokryté fosforeskující vegetací měsíční
a našich srdcí zachvění je zazvoněním na březích
při odpoutání lodí zakotvených na stříbrných řetězích.

A zraků v lásce zhroužení je plavba v němá zámoří,
kde šlehají jak plameny duchových světů pohoří
a jako větve v sebe zapjaté, nesmírná nebesa
se třesou dávným jitrem kosmického pralesa.

ODPOVĚDI

Jsme stíženi kletbou: i v letu nejvyšších roztoužení
tíži země jsme podrobeni, do tmy krve své pohrouženi.

„Jste mocni a nesmrtelni; a vaše duše tajuplná
nese v sobě slunce a jara a vinobraní nesčíslná."

V mlčení kosmu, ve středu hvězd, jež hasnoucí zkrvavěly,
jak v řetězu strážných ohňů nepřátelských jsme osaměli.

„Tíží vás odění těžkooděnců: v zápolení,
k vysvobození všech bytostí země jste vyvoleni."

Kleknout na sborcená prsa přemoženého usilujem',
a i když milovat toužíme, nemilujem', nemilujem'.

„Jak ovoce nedozralé jste ztvrdlí; a ožehnutí
tajemným létem, zrajete k slávě bratrských obejmutí."

Radost je slunce, viděné ve snu: při procitnutí uhasíná;
bolest má tisíce očí a nikdy docela neusíná . . .

„S miliony jste v tajemném bratrství spjati
a jenom v radosti milionů se budete radovati."

K plujícím ostrovům širokou brázdou vůně plujem' . . .
Plujem' a ostrovy plují a nikdy se nepřibližujem' . , .

„Královské vaše zraky klamem vás obestřely:
ostrovy v záři, jež v duši vám kvetou, před vámi otevřely."

JARNÍ NOC

Noc tiše zpívala, šum prvních zelení a jarních vod
byl její melancholické písně doprovod;
ve výši hvězdy, světelné kalichy nesmírné,
dýchaly těžkou vůni nadzemských vegetací;
a ruce bratří mých, jak při smrti na prsou zkřížené,
ležely tiché a zklamané a jako kámen ztížené
zlomeny prací.

Však jejich ruce duchové k hvězdám se rozepjaly,
miliony duší na zemi a ve všech světech objaly
a dlouhý oddech radostných procitnutí,
sváteční vření věčného města,
duchových křídel šumění, hra větrů v mystickém osení,
orchestrů neviditelných zapění,
zdvihlo se v taktu jejich tajuplného gesta.

ČAS

Lípy, které jsme sázeli pro úlů bratrských včely,
chrámy, které jsme stavěli v ohni a mlčení, pro slávu tvou,
ruce, jež zimnicí žití se v práci a rozkoši chvěly,
na cestě tisíců dávno už v zářícím prachu smíseny jsou:
souhvězdí, kterým jsme dali nejsladší jména své touhy,
před zraky živých se míhají změněným rythmem a hrou.

V tajemství tvoje nebesa nová jsou zotevírána,
slunce dne tvého na jinou stranu promítá stín:
jak potápěči z tvých moří s poklady věků nová vystoupla rána,
na nových loukách thymián voní, pelyněk, rákos a kmín
a v paprsků číše nalévá mystický podzim smutek a snění,
nejopojnější z opojných vín.

Ale my čekáme oddaně jako jsme čekali jednou:
tisíce zemí vidíme stoupati z koupele ohnivých par,
slunce jak milenci žárliví v touze své před nimi rdí se a blednou,
z vášnivých, bolestných srdcí jim bouří světelné krve omamný var —
zemdleni věky čekáme stále na tvůj tajemný příchod,
na bílé blesky, květ oblaku tvého, lilije věčných tvých jar.

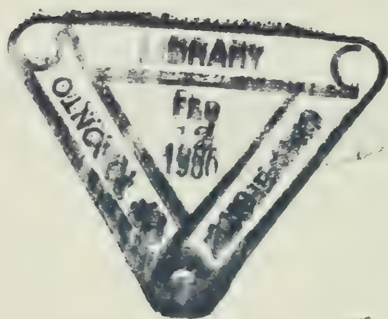
Kolem nás mihla se znamení: vítězná vojska našeho rodu,
v západů purpurných stanech, jež povstala od ohňů svých,
nebesa v zlatě a krvi jak odlesk od věků zrajících plodů,
jež voněly z dálky v horečné samoty vyvolených!
A na cestách jitřních, jak skvosty ztracené při královen jízdě,
posledních nocí magická rosa slzami vyšlehla z lih . . .,

Uhasla země, vysvobozená . . . V hrůze své nesmrtelnosti,
z mystických břehů svých zříme, jak dále se valí slávy tvé proud:
v černé oblouky mostů, rozpjatých nekonečností,
vždy nádhernější světy, se signály barevných ohňů, vidíme plout:
ale jak zrna písku v hodinách přesýpacích jsou hvězdy,
a znova a znova je obrací vůle tvé mlčení, tíže a soud.

Zdrceni nesmírností tvé slávy, čekáme stále, teskní a tiší,
na sladké usmání smíření tvého, skončení dní,
zchladnutí snění rozžhaveného, na času zjasnění vyšší,
zlomení mystické vazby, odpuštění,
a naše slzy, déšť věčný, do srdcí živoucích kanou,
v krůpějích ohně a touhy tam pálí, vzlykotem lásky tam zní.

OBSAH

Úpravu této knihy
řídil
a dřevoryty ryl
Jaroslav Benda,
vytiskla
Grafia v Praze

MANES, PRAHA

1916